

СИЛАТА НА ПРЕОБРАЗЯВАНЕТО

chitanka.info

При царя на Джоу, Му, дошъл от една страна от крайния Запад човек, владееш силата на трансформацията. Влизал в огън и вода, минавал през метал и камък, преобръщал планини, променял посоката на реките, местел опасани със стени градове. Издигал се в нищото и не падал, минавал през твърдо, без да среща съпротива, хилядите и десетките хиляди негови трансформации нямали край. Можел да променя формата на нещата и мислите на хората.

Цар Му го почитал като безсмъртен^[1], прислужвал му като на цар, преотстъпил му царските си палати, черпел го с месо от угоени за жертвоприношение бикове, овни и прасета; за да го забавлява, му предоставял най-хубавите девойки — певици. Обаче онзи не можел да живее в царските палати, намирал ги за ниски и грозни; не можел да яде от царската гозби, намирал ги недопечени и миризливи; не можел да се доближи до царските наложници, намирал ги грозни и смрадливи.

Тогава цар Му започнал да издига за него постройка, като призовал цялото изкуство на своите майстори на глината и дървото, на своите майстори на боядисването в червено и бяло. И петте съкровищници на царя се изпразнили, докато завършили кулата. Висока хиляда сажена, тя се издигала над върха на Южната планина и се казвала Стигаща до небесата кула. За нея избрали най-красивите девойки от царствата Джоу и Уей, намазали ги с етерични масла, гримирали им очите и лицата, прибрали им косите с фиби, сложили им обеци на ушите, облекли ги в най-фина коприна, украсили ги с нефритени накити и ароматични билки. Изпълнили кулата, красавиците изсвирили множество мелодии, за да развеселят човека, владеещ силата на трансформациите.

Всяка луна царят му подарявал ценни одежди, всяка сутрин — изтънчени ястия. А онзи приемал даровете като че ли с нежелание.

След като живял известно време в кулата, човекът поканил царя на разходка. Хванал се за ръкава му, царят литнал с него във висините до самото Средно небе и се озовал в двореца му. Дворецът бил построен от злато и сребро, обсипан с бисер и нефрит. Издигал се по-високо и от облаците и от дъжда, а на какво бил стъпил — не се знае. Отдалеч изглеждал като пухкаво облаче. Всяко нещо тук за зрението и за слуха, за обонянието и за вкуса — всичко било различно от света на хората. Царят, смятайки, че се намира наистина в обиталището на

предците — Пречистата Столица на Пурпурната Звезда се наслаждавал на небесната музика. Като си навел главата, царят видял долу своя дворец и градините, прилични на буни пръст и купчини съчки. Струвало му се, че е прекарал тук десетки години, без да си спомни за собствената страна. Но ето че човекът, владеещ силата на трансформациите, отново го поканил на разходка и те отишли на такова място, където горе не се виждало нито слънцето, нито луната, а долу — нито реки, нито морета. Светлината и сенките го заслепявали и той не можел да види нищо, звуците и ехото го оглушавали и той не можел нищо да чуе. Всичките му кости и вътрешни органи се разтреперили, не можел да се концентрира, жизнената му сила отслабнала и той взел да моли човека да се върнат обратно. Онзи го бутнал и царят като камък пропаднал в нищото.

Дошъл на себе си на същото място, откъдето се бил издигнал. Свитата му се състояла от същите хора, както и преди; виното пред него още не било пресъхнало, ястията не изстинали.

— Откъде идвам аз? — попитал царят.

— Господарят се беше замислил, — отговорили му отляво и отдясно.

И цар Му загубил паметта си. Дошъл на себе си едва чак след три месеца и отново попитал човека, владеещ силата на трансформацията. Онзи му отвърнал:

— Нима ние с господаря сме се местили някъде? Не, ние пътувахме мислено. А мястото, където живяхме, не беше ли различно от двореца на господаря? Местата, из които странствахме, не бяха ли различни от земите на господаря? Свикнал с неизменното, съмняваш ли се във възможността да забравиш своя Аз за известно време? Във висшето измерение можеш само за един миг да изчерпиш всички възможни форми.

От радост царят престанал да се занимава с държавни дела, да се наслаждава на наложниците си и с всичките си мисли се отдал на далечни странствания.

Той наредил да впрегнат в две колесници осем добри коня. Пропътувал хиляда ли и стигнал в страната на Огромните Ловци. С две колесници те докарали за царя и хората му кръв от бял лебед за пиене, мляко от крава и от кобила за миене на краката. Като утолили

жаждата си, тръгнали по-нататък и спрели за нощувка на склона на планината Съюз на По-Големите Братя южно от Червената Вода.

На следващия ден изкачили планината Съюз на По-Големите Братя, за да се насладят на гледката на двореца на Жълтия Прародител и насипали хълм, за спомен на идните поколения. След това отишли на гости на Майката на Западните Царе и си направили пир над Езерото на Белия Нефрит.

Майката на Западните Царе пяла на царя, а той ѝ пригласял, но думите били тъжни. Наблюдавайки как залязва слънцето, изминало през деня десетки хиляди ли, царят казал с въздишка:

— Уви! Аз съм човек, който не притежава пълен набор основни качества, а се увличах по наслажденията. Потомците ще се отнасят с неодобрение към мен.

Свещен ли е цар Му? Той съумя да получи всички наслаждения в живота си и умря на сто години. По света се смяташе, че се е издигнал във висините.

[1] Става дума за сиенжън (или само сиен) обикновено превеждано като „безсмъртен“. Всъщност това е мъдрец даос, оттеглил се в планините и прозрял принципа на взаимодействие между всичките неща във Вселената, което му позволява да приема и всякакъв облик. Ако конфуцианецът се стреми да стане „достоеен човек“ (дзюнсзъ), то целта на даоса е сиен. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.